

ԲԱՂԱՔԱԿՈՆ

Երոզական լրագրքը Լորտ Պի- քոնսիլիոսի մահուան և թունուղի արշաւանաց խնդրով զբաղեալ են, քանզի Բունաստանի խնդրը նորէն բանակցութեանց շրջանին մէջ միտ- նեցով յայտ կը տայ թէ խաղաղու- թեանը կրնայ վերջանալ և Սյրա- նիոյ լուսաբեր ալ կը ծանուցանեն թէ ապաստանութիւնն ընդհուպ կրնայ զսպուիլ Լորտ Պիքոնսիլիոսի մահը գրեթէ քաղաքական դէպք մ'ը- ղու համայն Եւրոպայի մէջ և նոյն իսկ Գերմանիոյ կայսրն իւր ցաւակ- ցութիւնն յայտնեց նորա վրայ և Պիքոնսիլիոսը իշխանն հեռագիր մի յը- ղեց անբով թէ նորա կորուստն ոչ միայն Անգլիոյ կը վերաբերի, այլ Գորդոն Եւրոպայի վէճ Սոյլիանին կործան Միւլիոսի փաշան յաւակ- ցութեան հեռագիր մի հարողեց: Արք Ֆրիւք Բոզը, որ մին է և կը- տակադատարաց Լորտ Պիքոնսիլի- օսի, Այս պետական մարդուն վեր- ջին քաղաքական դերն եղաւ Պիք- լիոսի դեպքանախորհուրդը: Պիք- լիոսի դաշնակցը զխաղաղագէտ նո- րա գործը կը համարուի, որոյ պատ- ճառաւ Պարզութեամբ այնչափ զայրա- ցած են նորա դէմ որ մինչև իսկ նո- րա մահուան վերայ ուրախութիւն կը յայտնեն: Թայե՛ղ լրագրքը Լորտ Պիքոնսիլիոսի վերջին նախադրու- թիւնն հետեւեալ կերպիւր կը դա- տէ:

Երոզական մէջ 1874 Վնգլիական ընդհանուր ընտրութեան ատալ կարծիք կը արտայայտէ Վնգլիա դադար- լած է ձայն և կամք ունենալէ միջազգային զեօտուութեանց կար- դադարութեան մէջ: այս կարծի- քըն արհամարհական անարարութե- թեան մի կը յայտնուէր: Երբ երեք հիւսիսային տէրութիւնք Պիքլիոսի յիշատակագիրը պատրաստեցին, դուրսն այնպէս կը կարծուէր թէ Անգլիա բնակչութեամբ պիտի ըն- դուներ զայն, երբ Լորտ Պիքոնսիլիոս մեծեց զայն և ընդունեց որ Անգ- լիոյ աղատութիւնն՝ որ այնչափ սուղ գնուած էր՝ ոչնչանայ, Անգլիական ժողովուրդը նորա ընթացքէն մեծ հաճութիւն գրաց: Թէպէտ այժմ նորա աշխարհագրութեան շատ մի կէտերը վտնուած են, բայց նմա յաջորդող նախադրութիւնը նորա վերատեսչած հեղինակութիւնը փա- ռանակեց և այժմ Արևելեան խնդ- րայն կարգադրութեան մէջ այնպիսի գլխաւոր դեր մի կը կրնայ որ 1873ին բնաւ սեւ է Անգլիական նախարա- րութիւնն մի չէր կրնար կատարել: Անգլիա մնայուն օգուտներ չտահ- ցաւ, բայց Լորտ Պիքոնսիլիոս մա- տամբ իւր կը և մտաւոր ինքն իւր ընկերայն սխալանք կիրոյս այն սուղ- զեցուցիլով՝ զոր Պիքլիոսի դաշնա- գրին ստորագրութեանն յետոյ

ձեռք բերած էր: Այսու ամենայ- նիւ Լորտ Պիքոնսիլիոս իւր նախոր- դաց ամենուն չափ համարում տա- ցաւ, և իւր ժամանակ Անգլիա Եւ- րոպական աշխարհագրութեան մէջ հզոր դերք մի բանեց: Երբ վերջա- պէս Լորտ Պիքոնսիլիոս իսկաւ, այ- ժանապատուութիւնը ձեռքէ չը- դեց, և ինչպէս իւր հակառակորդը իսկ կը խոտովանին երբէք չըլլան, խառնակիչ ընդդիմադրութեան ուստի իւր համարումն աւելի մեծ- ցաւ իւր կուսակցութեան մէջ, որոյ գլուխն էր ԱՅտարիէ Ի վեր:

Լորտ Պիքոնսիլիոսի քաղաքական ընթացքէն զատ իբր անտնտրան և իբր վիպասան մտածող իր իրա- սարէզը դատել գրականութեան կը վերաբերի: Իւր վեպերն Անգլիոյ գրականութեան մեծ պարծանք մի կը ընեն, և կրնայ ըսուիլ թէ մին- չև վերջին վայրկեան գրելը ձեռքէն չինկաւ, քանզի դեռ մի քանի ա- միս առաջ հրատարակեց իւր «Էն- տիմոն»ը, և կ'ըսուէր թէ նոր վեպ մի գրելու զբաղած է: Նա Անգլիոյ վիպակցուց կիպոսի կողմն, զոր արդէն շատ տարիներ առաջ իւր Ե- լիսասարդութեան ժամանակ գրած «Թանքեթ» վեպին մէջ երևակա- յած էր: «Անգլիացիք կիպոսի պէտք ունին, և ի՞նչ են այն վեպին մէջ, և զայն պիտի ստանան իբր վիպարիտութիւն: Անգլիա թուրքե- րուն գործը նորէն չպիտի տեսնէ վասն այնչի:»

Անգլիական լրագրերէ ոմանք կ'անն թէ Լորտ Պիքոնսիլիոս Հըր- եայ մեռեր է և ոչ քրիստոնեայ: Թէ և թայե՛ղ կ'անն թէ Լորտ Պիքոնսիլիոս քրիստոնեայ ապրած է, բայց այս ալ ստոր է թէ մե- ռած ժամանակ քրիստոնեայ քա- հանայ չէ կոչած իւր քով, և թէ հիւանդութեան միջոցին հրէից Ռապակներն արօթիկ են նորա հա- մար սնանկակցել մէջ:

ԷՄԻՆ ՍԵ ԺԻՌԱՌՏԵՆ

Մարդասպան մ'ալ մեռաւ: Իւր այդ մարդասպանն աշխար- հիս ամենամեծ թագաւորաց մին, Էմիլ տը Ժիրաուտէն էր: Էմիլ տը Ժիրաուտէն զո՛վ սպան- նեց: Մենամարտի մը մէջ սպան- նեց Առման Գաուէրն, այն ահաւոր Առման Գաուէրն որ գրչի հարաւա- ծով մը տապալեց Պարզութեանց դահոյքն: Իսկ ս'ըր կը թագաւորէր Էմիլ տը Ժիրաուտէն: Կը թագաւորէր Եւրոպայի մէջ, Եւրոպայի վրայ: Այդ երեք մեծ անուանք: Մամուլը Հանրային կարծիք: Տիեզերական քուէարկութիւն: Այդ երեք հա- մապարփակ անուանք Էմիլ տը Ժի- ռաուտէնի համանիշ են գրեթէ: Կը գրէր և Էմիլ տը Ժի-

ռաուտէն հաւասար աստիճան, ա- յո՛ւ, կը բռնանան մարդկային աղ- զին երախտագրութեան վրայ: Առաջինն հարեց մամուլն: Երկ- րորդն ստեղծեց Մամուլն (1): Կիւր- ղէնպէրիկ գրեւորն յառաջ գրեց: Չէր կարգար ժողովուրդն: Էմիլ տը Ժիրաուտէնի թերթէն յառաջ օրագիր չէր կարգար ժողովուրդն: Այն անգղափոսն կամ զոգրական վաստէն զատ, ամենայն անցաւոր ու անանց մեծութեանց ու երանու- թեանց ալ արժանացաւ Բեռլի բարե- բանս խմբագրապետն: Բեռլիեցի կենացն ունեցաւ սրագն արժան էր իր ժամանակին ամենէն մտահա- րուստ կինն, Տէլֆին կէ: Ներթական անբաւ հարուստ թիւղեց զը- րական աշխատութեամբ ու զա- նազան ձեռնարկութեամբ: Իր թերթին անպարար կարգացուե- ցաւ յիսուս տարի Ֆրանսայի և Եւ- րոպայի մէջ ծայրէն միւսն: Իր թատ- րերգութիւնք համայն թատրոնաց մէջ կը ծափահարուէին: Իր վիպա- սանութիւնք ձեռքէ ձեռք կը յա- վըջտակուէին ու ստոր կը յաճըլ- տակէին: Իր իմաստասիրական ու ընկերագրական հրատարակու- թիւնք իր մտաւոր հօր ժողովը- դական, արեղբայական, յաւիտեա- կան ժան-ժող Ռուսոսին երկոյ մեծ կը դասուէին մտածողարանաց մէջ: Խորհրդարանաց մէջ կը ճա- նէր, սովորաց մէջ կը ճառագայ- թէր: Եւ օր մ'իկաւ ուր ընդհանուր հասարակայն կարծեաց արեղակն եղաւ Էմիլ տը Ժիրաուտէն: Եւ օր մ'իկաւ ուր բունուրը կարծեցին նկարել մը մէջ խաւարել արեղակ- կէն: Անշուշտ իր անցաւոր վառաց կարգէն չէ՛ Տը Ժիրաուտէնի բան- տարգրութիւնն:

Այլ բնականաբար խաւարեցաւ հոսակ ուրեմն արեղակն: Գեռ աւարած չէմ Էմիլ տը Ժիրաու- տէնի վերջին մտտանն, և հեղե- նակն աւարտեց իր կեանքն, որ մատեն մ'է անասման պատկե- րացնող Գաղղիոյ ու Եւրոպայի յիս- նամեայ բազմաթիւ կեանքն: Գեռ չեմ աւարտած: Էմիլ տը Ժիրաուտէ- նի ՎՄարդուն հաւատարմ երկն առ Այն քսանդը Տիւմա որդին ու զղեղա-

Ո՞վ է կամ մանուտեղ ո՞վ պար- տի լինել մարդուն հաւատարմ: Գո՞ւրք, ամենասիրուն ընթերցու- հիք իմ, դուք, մեր մայրերն, մեր քոյրերն: ԿՆԱՍՏԻ, իմի բառ: Եւ արդարեւ: Ո՞վ տպագրէն նոքօք կ'աղբիւրք, նոքօք կը խորհիք: Եթէ՛ մանուկ կը դերձանիք մահուան վերահատ վտանգներէն: Եթէ՛ մանուկ կը զորանայ մեր մար- մինն, կը զարգանայ մեր միտն, ու (1) Եւ տը Ժիրաուտէնի թերթին ա- նուն էր Լա Բեռն:

այս անցուստի յայտնութիւնք յոյժ խաղաղեցուցեր էին իւր սիրտը: Կը մտածէր թէ ինք ևս կեանքը պի- տի թողարկել մտայն առանց ճաշա- կեղտ այն ամեն ինչ որ քաղցր և հեշտ կը ընէ զայն ամենայն թըլը- ռուսաց անգամ: Երբէք իւր կուր- քին վրայ սիրուն կ'ո՞վ մը խաղաղ- շագեղ գլուխը չէր զգացած: Եր- բէք չէր լսած դողաշուն ձայն մի որ գորովայն խօսքեր թօթովէր իւր ազնուային: Ինչո՞ւ համար իւր կենաց ճանրուն վրայ չէր պատա- հած սիրող և անթիւ աղկան մը, որ ձեռք կրկնուէր իրեն: Ո՞վ գիտէ: Թերեւս այն սերը կ'ստեղծ- նէր զինք այս դժգոհ զառելոյ: Ինչ վրայ յորմէ արագապէս ի՞նչ էր: Ա՛հ, եթէ Օրիորդ Ռեիլընի պէս թողիկ' մի: «Շա՛տ ուշ», մահաց իւր քս- վէն յուզեալ ձայն մի:

Արք, կամ Ռեիլընի շարժուն և խաղաղ զէմքին վրայ նորա խոր- հըրգածութեանց թիւն ըմբռնած լինելով և կամ ինք իսկ մի և նոյն կոցութեան բերմամբ, դադարա- րաց նոյն կարգին մէջ մտած և նոյն եղանակով ինչ հասած լինելով, Էմիլն այս զոյգ մի բառերն իւր

բարբառի կը սկսի մեր սիրան, ո՞չ ապաքէն նոցա չնորհիւ է: Այդ ամենայն համակրանք, իմ սիրելի Տիւմա, քեզ ուրախ- կից կը ըլլամ զի քաջարար եկար ստուարացնել նոցա թիւն, որք ինձ նման կը խորհէին ու կը խորհէին թէ՛ այն օրն ուր կ'ինն օրինապէս օրէնսդրագէտ մարդուն հաւասար պիտ'ըլլայ, այն օր մեծ օր մը պիտ' ըլլայ մարդկութեան համար, մեծ օր մը պիտ'ըլլայ քաղաքակրթու- թեան համար: (2):

Ո՞ Ժիրաուտէն, օրագրագետաց թագաւոր, կը խոնարհիմ զերեզ- մանիւր վրայ, և կ'արատուեմ զե- լիցմանիւր վրայ: Ը՞վ քեզ չը տե- սայ Ֆրանսայի մէջ, ուր սակայն գործը անկերեւ էր ամենաբեզ, ուր ձայնը լսելի էր ցայգ և ցերեկ: Այլ դուք միմեանց հանդիպեց յայրուր: Երբ կամ վարն, չը դի- տեմ: Ինչիւ թէ, երբ ինձ արուէր ըլլեց անսնել կարենայի պատճա- րով զոր ինչ Վարդուն հաւա- տարն երկուր վերջն — արդե՛ք քեզ անսնել: Նախագգացմամբ — կը գրէր: Վարդունցեայ յիսուն տա- լինեւ:»

Ո՞ Ժիրաուտէն, ներք ինձ թէ մարդասպան ըլլ քեզ կոչեցի, յոյժ սիրելով որդիսպէս սիրելով Առ- ման Գաուէրն, ներք ինձ, ահա կը խոտովանիմ թէ յանցաւորն դու չես, դու չ'էիր հօրս մարդա- պանն: այլ դարբնով նախորդը ծեղ յոռի սովորութիւնն, զորեղ ու ահեղ սովորութիւնն էր որ ընձեղ ալ յայլմահարեց, ամենազօր միտք: Եւ հեղեղեց, անկարող ճակա- տագրին ընձեղ ամենքեանդ ալ միթէ շարժարարեց: Առման Գա- ուէրն մօր տեսին ինչ կը նշանա- կէր: Պէտք է որ հաւատարմ Նախասահմանութեան:»

ԳՐԱՍԷՐ ԱՏՈՄ
ԵՆՐԻՈՒԱԿԱՆ ՄԱՏԵՆԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
ՃԻՒՄՊՈՒՄՆԱՅԻՆ ԿՈՒՍՈՒՆԻՆ
(1837 — 1842)

«Գարնան Երկրիկները աւարտե- ցան, թառամեցան... անցան... Այժմ ինձ կը մնայ հրատարա- կել թարգմանութիւնն այն խաղա- կան տաղիւն: Գոր յիշեցի յօգուտ- ծոցս սկիւրն: Ինձ կը մնայ մարտիկ լեզուաւոր անգամ մը նուագել խաղաղական այն Գարնան երգն, որ պատշին տպերն այնքան դուր- թաղին են և այնքան տրամոզին վերջին տողերն: այր առաջին փան- կերն այնքան վարդազոյն են և (2) ԷՄԻՆ ՍԵ ԺԻՌԱՌՏԵՆ, Մարդուն հաւատարմ (Լ'Էմլ տը Էմլ):»

Երբէն վտառուցեր էր առանց որոշ դիմումն: Բայց այս «չա՛տ ուշ» խօսքն այնքան ի դէպ կը գար և զՌեիլընի զարգեցնող դասն խնդ- րոց այնպէս լուս կը պատասխանէր, որ Ռեիլընի յնչուեցաւ: Շա՛տ ուշ, Այս մեքամաղձոտ բայագանուցութեան մէջ Ռեիլընի տեսած առաջին կէտը սա եղաւ թէ Էմիլն, տարբեր պարագայից մէջ, կրնար սիրել զինք թշուառ Ռե- յարան: Օրիորդն ինք ևս կը հաւա- ներ այսմ: Ինչո՞ւ համար կրնեց տխուր ճակատագրերն աւելի կա- նուլ չէին հանդիպած իրարու մօ- տեցնել կը թուէր զիրենք, Ի՛նչ պիտի դառն հեղեղութեամբ և ի՛նչ ծայրայեղ անգլութեամբ բաղդն յայտնում և եթ իբրաւ զիմոց կը հանէր զիրենք երբ «չա՛տ ուշ» էր:»

Բայց ինչո՞ւ համար շատ ուշ պիտի լինի կեղեր, կը հարցունէր ինք ներքն դժբաղք երկտասարդն, աշ- խատելով բառել այս անակալալ եր- ջանկութեան երազն, որ միայն խ- կոյն անհետանալու պայմանաւ վայր- կեան մի վայրեղ լինի կը թուէր: Ինչ վայրժ եթէ աղետարը իրակա-

այնքան արեւազոյն վերջին վան- կերն: Զեղինակն, առդեա կուսակնին, վեպասաներորդ դարուն ամենա- մեծ խաղաղ մտածողաց մին, ապօրէն էակ մ'էր, կը պատմեն, սիրող կազի ու սիրող նուազի, գը- լեթէ հրեշտակ ու գրեթէ խեղկա- տակ: Բարոս Ֆրոս հովուեղութիւնն՝ ուստի քննուած է վերջերեւալ տա- ղըն՝ ընդարձակ ու պայանդակ զործ մ'է, ուր ժայիմք ու արատուք միմեանց մաս կը փոխին ու կը հա- սին: ուր խանդաղատութիւն ու խեղճատակութիւն, արուեստ ու արուեստակութիւն, ամենափափուկ բանաստեղծութիւն ու ամենամեծ իմաստասիրութիւն զիրար կ'ընդ- զըրկեն կամ մանաւանդ զիրար կը հաղան:

Կուսակնին տպեան յատկապէս գրեց իր հովուեղութիւնն՝ նաեւ մայնու համար իր ժամանակակից ու վառակից անմահ հրատարմ Ա. Քարոս հրատարմ:

Իտալական անասման մտտեա- ղութեան հմտագոյն անձանց թողով լրացնել Գաստօ Կալեպ- նին և իւր գործին վրայ հակիրճ դատաստան — ուր արձագանգ մ'է եթ եղած եմ Եւրոպայի մեծա- նուն բանագաղտը — ստատուր կը հրատարակեմ «Գարնան Երկրիկ- ներուն սկիւրն ինչու՞մ Բարոս Ֆրոսի հատուածն թարգմանու- թիւնն զոր ըստ խնդրանայն» յղած է ինձ Սանթիան Եաղճեան Էֆէնիոնն իսկատեղը բարեկամն ուսած է իտալական լեզուն կուսակնուց հայ- լանեայ մէջ իսկ և ուսած է հա- յերէնն՝ նոյնպէս խաղաղական հոգոյն կամ մանաւանդ խաղաղական ջրոյն վրայ, — այն վեներտիկ քարոս քարոս Վանքին (1) մէջ զոր ես մերթ կը սիրակոծեմ: ԿՆ զոր ստեղ կ'երազեմ:

ԳՐԱՍԷՐ ԱՏՈՄ
ՏԻՐԱՍԷՐ ԱՏՈՄ
ՏԻՐԱՍԷՐ ԱՏՈՄ

ՏԻՐԱՍԷՐ ԱՏՈՄ
ՏԻՐԱՍԷՐ ԱՏՈՄ
ՏԻՐԱՍԷՐ ԱՏՈՄ

նութիւնն հոն էր, իրենց ետին: Արեւօք իրենց սիրոյն մէջ, գէթ այն սրընթաց վայրկեաններու միջո- ցին, պահելի մի չէին կրնար երջան- կութիւն և մտապաշտութեան: Ա՛հ, մոռնալ թէ կեանքն երկարածիք տառապանք մ'է և եթ, Ո՞չ ես զիմայ թէ մահ կայ: Երազն եթէ միայն քանի մ'օր ալ տեւէ, դարձ- կան քանի չէ՞ միթէ և կենցա- ղաւն իրականութիւններն և եթ ճանցած թշուառներու համար մի քանի աւուր երջանկութիւն չէ՞ արեւօք: Եւ մարը մոռնող արեւն, որ իրենց տխուր օրուան երեկոյն սա- կեցած կը զար, միթէ չէ՞ որ կրնար օգնել իրենց աւելի մեղմոց ննջելու այն միջին զիջելու մէջ: «Շա՛տ ուշ» կը միմեար դարձ- եալ Էմիլն:

Տիկին Ռեիլըն, մայրերու յա- տուկ արտաստութեամբ, դուշակած էր Էմիլի և Ռեիլընի զգացումներն: Եւ արդէն չնշմարեցու համար կոյր պէտք էր լինել: Այս երկու դեռահաս էակներն, իրենց հո- ւրն լցնող այս նոր յուզումներէ բա- լորովին արեւեցեալ, իրարու համար

ԵՂԵՆ ՈՒՒԼԱՐՆ

Մի ուրիշ օր, կրասի ճանրուն վրայ, երբ օգը վտարակալից և չէր մութիւնը սաստիկ էր, և ծառերու ծաղիկներէն բուրոց անուշահոտու- թիւնն հոգիները կը մեղկացներ, Էմիլն անգամ մ'ևս յետադարձ տե- սութիւն մ'ըրաւ: ամենամեծ թէ այս տեսակ խորհրդամութիւնք ևս առաւել կը յաճախէին քանի որ իւր տխուր կեանքին վերջը կը հասնէր: Ռեիլընի ցուցնելով խիստ աղ- քատօրէն հագուած դեռահաս մայր մի, որ մեկուսի կը կենար իրենց կանքին ճանրայ տարու համար, և որ փոքրիկ մանուկ մի կը կրէր իւր գրկին վրայ, «տես, քաւ: Էլլէն, տահ կին մի որ նախանձու սկ- նարկներ կը նետէ ինձ, որովհետեւ ես կատարով կը պարտիմ: Թշուառ կին, մարքի անգամ չանցուներ թէ ո՞րչափ ուրախութեամբ կը տայի բոլոր ունեցածս եթէ իւր առող- ջութիւնն մաս մ'իմ լինէր, և մա- նաւանդ եթէ իւր աղուորիկ խոշոր տղուն պէս աղայ մ'ունենայի՝ սըը:

